Ой і проханий же був Юрко! Кличуть його:

— Іди, Юрасику, в піжмурки гратися!

Він не йде, чекає, щоб добре попросили. Знає, без нього не обійдуться.

Або дає хтось із гостей цукерок:

— На ось тобі гостинця.

Так Юрко заховає руки за спину і не бере. Поки впросять.

Навіть коли одного разу тракторист хотів посадити його біля себе в кабіну, і тоді він довго не сідав.

А це недавно пішов Юрко до свого сусіда, діда Антона, з яким він товаришував. Аж той саме їсть вареники з вишнями.

— Сідай, парубче, до вареників,— запрошує дідусь.

— Спасибі, не хочу,— каже Юрко.— Я тільки що пообідав.

Доїв дідусь вареника, взяв другого та й знову:

— Твоя ж мати сьогодні, мабуть, не варила вареників?

— Не варила,— признався Юрко.

— То на хоч одного покуштуй,— простягає дідусь. — Бач який пузатий!

— Ні, не хочу. Я не голодний,— стоїть на своєму Юрко.

— Ну як хочеш, а я буду їсти. Добрі вареники! — прицмокував дід Антон і вже більше не запрошував.

А Юркові, дарма що відмовився, ох як варенників хотілося покуштувати, бо таки був ласий до них. Кожного разу, як дідусь умочав вареника в густий мед, у нього аж слина котилася. Та він ждав, щоб дідусь іще раз запросив,— тоді вже зразу сяде. Але той увесь час говорив про інше. То розпитував Юрка, чи скоро в школу ходитиме і чи не розбив ще м'яча, якого батько з міста привіз, то почав розповідати про себе, яким він малим був. Тим часом уминав вареники.

Бачить Юрко, як швидко меншає варенників і меду, не витерпів, запитав:

— Дідусю, що ви мені казали, тільки я прийшов до вас?

— Що ж я тобі, хлопче, казав? — задумався дід Антон.— Може, то, щоб ти здоровкався, коли в хату заходиш?

— Ні, пізніше. Тоді, як я отут стояв.

— А-а, це щоб сорочку в штани забрав і ґудзики застебнув?

— Та ні, не те... Ви щось мене просили, а я не хотів,— допомагав скоріше пригадати старому Юрко, бо в мисці залишилося всього три вареники, а в тарілці зо дві ложки меду.

Але дід Антон ніяк не міг згадати, що ж він казав Юркові.

І тільки тоді, коли вимочив до крапельки з тарілки пахучий мед, з'їв останнього вареника, ударив руками по колінах:

— Та це ж ти, мабуть, хотів вареників покуштувати?

— Авжеж, хотів...— ледве стримуючи сльози, мовив Юрко й посунув до дверей.